

LONG ROAD LETTER

-west- เขียน 25cm ภาพ

Long Road Letter

Long Road Letter

-west- เขี้ยว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2551-2

ภาพปก 25cm

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พินพูน

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

Jamsai X Conversation เป็นโปรเจกต์ที่นำคาแร็กเตอร์ของพอร์ช มิวซ์ มาร์ค มิน กัง บอส และเต้ ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มในสังกัดของ Conversation Thailand มาเขียนนิยาย โดยจะแบ่งออกเป็นสองแนวคือ everY และ Jamsai Love Series ซึ่งแต่ละคนก็จะมีเรื่องราวความรักในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ถ่ายทอดผ่านปลายปากกาของ 6 นักเขียนคุณภาพของสำนักพิมพ์...และเล่มที่คุณกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นเรื่องของ 'มิวซ์' ค่ะ

เคยคิดไหมคะว่าจะมีคนสองคนที่แชร์ห้องกันแต่ไม่เคยเจอหน้ากันเลย มันเกิดขึ้นแล้วกับ 'มิวซ์' และเพื่อนร่วมห้องที่แสนจะลึกลับค่ะ ด้วยความที่ต่างคนต่างมีหน้าที่ของตัวเอง และด้วยเงื่อนไชของเวลาที่ไม่ตรงกัน ทำให้มิวซ์กับรูมเมตไม่ได้เจอกันเลยเกือบเดือน ทั้งสองคนสื่อสารกันผ่านทางกระดานโน้ตสีสดแผ่นเล็กๆ เป็นบทสนทนาง่ายๆ อย่างการล้างจาน ชื้อข้าวมาฝาก หรือดูแลแคคตัส แต่สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นความใส่ใจบางอย่างของเพื่อนร่วมห้องสองคนที่ไม่เคยเจอหน้ากันได้ อย่างชัดเจนทีเดียวค่ะ

อ่านมาถึงตรงนี้ก็คงสงสัยกันแล้วใช่มั้ยละคะว่าแล้วจะเจอกันเมื่อไหร่ หรือมีเหตุการณ์อะไรที่นำพาทั้งสองคนมาเจอและได้รู้จักกันมากกว่าการสื่อสารผ่านทางกระดานโน้ต ถ้าอยากรู้แล้ว เปิดหน้าถัดไปไปอ่านพร้อมๆ กันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

Introduction

‘ไม่ต้องกังวลใจ ได้เวลากลับมาจัดการเอง’

การเริ่มต้นวันของผมไม่ได้เป็นการอ่านข้อความอรุณสวัสดิ์มาสักกระยะ แต่กลายเป็นการอ่านลายมือของบางคนที่ไม่เคยพบแต่รู้ว่ามีอยู่จริงนับตั้งแต่ย้ายที่อยู๋ใหม่ และคงน่ากลัวพริกถ้าข้อตกลงการอยู่ร่วมกันอย่างสันติไม่ได้เกิดขึ้นภายใต้การแนะนำของเพื่อนสนิทที่ยืนยันว่าเขาเป็นคนอยู่ไม่ติดห้องตั้งแต่แรก

กระดาศไนต์สีเหลืองแปะไว้บนบานประตูสีขาวสีเดียวกับผนังห้องเป็นหลักฐานและพยานปากสำคัญว่าผมมีรูมเมต และเขาเข้ามาทุกวันแม้จะคลาดกันเสมอๆ หนึ่งเล่าให้ฟังว่าเขาเป็นนักศึกษาจบใหม่จากมหาวิทยาลัยวิทยาเขตซานเมื่องผู้ได้งานใจกลางกรุงเทพมหานครที่หากเดินทางด้วยขนส่งมวลชนคงได้ใช้เวลาบนเตียงน้อยกว่าบนถนนจึงตัดสินใจเช่าห้องพักที่อยู่ไม่ไกลจากที่ทำงานไว้เก็บข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัว

หอศิลป์เปรียบเสมือนบ้านของเขาอีกหลัง โดยหลังหนึ่งเป็นแกลลอรีซึ่งสามารถไปทำงานด้วยรถไฟฟ้าได้สะดวก อีกหลังคือห้องพักหน้าตาดิที่ผมด้อมๆ มองๆ ไว้ตั้งแต่ปีหนึ่ง โดยทั้งสามไม่ใช่สถานที่ที่เขาเติบโตมาและอาจเรียกว่าบ้านได้จริงๆ หนึ่งเล่าว่าญาติคนนี้อยู่บ้านเดียวกันตั้งแต่จำความได้และเพิ่งย้ายออกมาช่วงมหาวิทยาลัย เมื่อทำงานก็ยิ่งแยกตัวจาก

คนอื่น ๆ เป็นเอกเทศ ติดก็แต่เส้นทางรายรับกับรายจ่ายไม่สัมพันธ์กัน เจ้าของห้องจึงประกาศหาคนเฝ้าหอและหารค่าใช้จ่ายผ่านคนรู้จัก พอดีนั่นกับที่ผมเปรยเรื่องอยากขายบับขายยาย้ายถิ่นที่อยู่อีกครั้ง บอกลาชีวิตปีสามก่อนเดือนมิถุนายนจะสิ้นสุดลง และเมื่อได้ยื่นชื่อหอพักที่ผมบ่นว่าอยากอยู่มานานเป็นที่เดียวกับที่ญาติผู้พี่พัก เขาก็จัดการติดต่อเป็นพ่อค้าคนกลางผู้ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียให้เสร็จสรรพ

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับรूमเมตคือญาติคนหนึ่งของหนึ่งอายุมากกว่าผมหนึ่งปี เป็นคนไม่เรื่องมาก ไม่มีแฟน ไม่สูบบุหรี่หรือดื่มเหล้า แม้ว่าจะแชร์ค่าที่พักคนละครึ่ง แต่ผมจะได้รับความเป็นส่วนตัวเสมือนที่อยู่คนเดียว กระนั้นผมก็ไม่ได้ตั้งความหวังว่าการอยู่ร่วมกับใครสักคนจะโดดเดี่ยวถึงขั้นเหมือนอาศัยอยู่กับญาติ ที่จนเข้าวันที่สามก็ยังไม่มีโอกาสเจอหน้าเจ้าตัว และแม้ว่ามีเบอร์โทรศัพท์เขาก็ยังรู้สึกประดักประเดิดกับการโทรหาโดยมีธุระแค่ว่าผมย้ายเข้ามาแล้วนะครับ ในเมื่อการต้อนรับจากเจ้าบ้านเป็นเพียงข้อความบนกระดาษสีเหลืองเขียนด้วยลายมือสวยงามแต่เอียงกระเท่เห่เหมือนวันนั้นเช่นกัน

‘โทซึ สึรุระด่อน จัดการห้องตามสบายเลย เว้นเสียงให้โง่งงหงิกพอ
ผ่านกันก็ได้ แบ่งตู้เสื้อผ้าอีกครั้งให้แล้ว’

จากนั้นก็เป็น

‘โทซึ โคนตามด่อน เด็งวกลับมาล้างจาน’

และที่วันนี้ยังคงเป็นกระดาษจากโพสต์อิตปึกเดิม เขียนด้วยลายมือกระหัดพลีสวยงาม โดยมีเนื้อหาคล้ายๆ เดิมที่ไม่ต้องอ่านทวนซ้ำก็ได้ ผมไม่สนใจทำตามสั่ง จัดการบิบน้ำยาล้างจานใส่ฟองน้ำ ทำความสะอาดเจ้าถ้วยเซรามิกหน้าตาบูบิเหมือนบันมือ พร้อมเขียนใส่โพสต์อิตปึกเดียวกัน

กลับไปว่า

'ล้างใจแล้วครับ

Muse'

ช่วงอายุ 22 ของผมเป็นช่วงวัยของการเริ่มต้นใหม่

ที่จริงแล้วในทุกภาคการศึกษาหลายคนคงตั้งใจแบบนั้น เดือนแรกของการเริ่มต้นชีวิตนิสิตคณะเภสัชฯ ปีนี้คือการฝึกงาน ผมได้ที่ฝึกงานที่คณะจัดให้ ในอนามัยย่านอ่อนนุช สามารถเดินทางได้ด้วยรถไฟฟ้า ขึ้นที่สถานีสยามหรือสนามกีฬา สะดวก รวดเร็ว ข้อเสียคือค่าเดินทางด้วยขนส่งมวลชนข้ามเมืองมีราคาสวนทางกับการให้บริการที่บางวันก็เสียตั้งแต่เช้าตรู่ บางวันฝนตกน้ำรั่ว มีหน้าซำในชั่วโมงเร่งด่วนยังต้องเบียดเสียดกับมนุษย์เงินเดือนคนอื่นๆ จนตัวแทบแบนติดกับคนด้านหน้าอยู่รอมร่อ แต่นั่นก็เป็นเครื่องการันตีเช่นกันว่า แม้จะเจียะเน่ ไม่พยายามแก่งแย่งชิงพื้นที่ขบวนแคไหน ผู้คนด้านหลังจะรุมให้ผมขึ้นขบวนมาทำงานทันเวลาเข้างานเสมอ

ช่วงแรกของการฝึกงานผมได้รับหน้าที่ยื่นแนะนำและจ่ายยาให้คนไข้ ตั้งแต่ทำงานจนรู้สึกตึงเมื่อยไปทั้งน่อง หน้าเคาน์เตอร์ยาของอนามัยไม่สามารถนั่งได้ จะมีโอกาสแค่ตอนพักเที่ยงที่ได้พักขาจนหน้าใจแล้วกลับมายื่นจ่ายยา รอบบ่ายภายใต้การควบคุมของพี่เลี้ยงต่อ

ที่จริงแล้วคณะเภสัชศาสตร์แบ่งออกเป็นหลายสาขานาน ในช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างปีสามขึ้นปีสี่ หลักสูตรการเรียนกำหนดให้ฝึกงานเป็นระยะสั้นๆ จากนั้นก็นานขึ้นตามชั้นปีที่สูงขึ้นเรื่อยๆ สาขานานที่ผมเรียนเน้นการพัฒนาผลิตยา ควบคุมคุณภาพยา เมื่อเรียนจบจะได้งานในโรงงานหรือบริษัทมากกว่าสาขานานบริบาล ซึ่งเน้นเรื่องการบริการคนไข้ในอนามัยหรือโรงพยาบาลเหมือนตอนนี้อยู่ ดังนั้นการฝึกงานก็ไม่ต่างจากการเข้าชั่วโมงจำลองการใช้ชีวิตของเภสัชกรในสาขาต่างๆ ที่ตัวเองไม่ได้เรียนโดยตรง หมุนเวียนเปลี่ยนกันเพื่อเรียนรู้อาชีพในอนาคตในมิติอื่นๆ

ผมยังนึกภาพตัวเองทำงานเป็นเภสัชกรเต็มตัวไม่ออก เป้าหมายหลังเรียนจบคืออยากค้นหาและเที่ยวเล่นเพื่ออยู่กับตัวเองอีกระยะ โชคดีของผมที่เติบโตมาในครอบครัวที่ให้อิสระเสรีภายใต้ขอบเขตที่ครอบคลุมปกป้องดูแลความปลอดภัยเต็มที่ สามารถลองถูกลองผิดกับชีวิตได้ครั้งละนานๆ และนั่นบ่มเพาะนิสัยให้ผมชอบเรียนรู้โลกกว้าง ชอบทดลอง และแะเล่นกับต้นไม้ใบหญ้ารายทาง จนบางทีก็กลายเป็นคนซุกซ้นเนิ่นนาน อดทนรอกับอะไรบางอย่างได้นานๆ ทั้งที่ไม่จำเป็น

เสียงสัญญาณเตือนว่าประตูรถไฟกำลังจะปิดดังต๊ต ต๊ต ต๊ต ต๊ต ผมได้ที่นั่งบนรถไฟในตอนเย็นไม่เหมือนกับการเดินทางในช่วงเช้าที่ผู้คนหนาแน่น ตั้งแต่สถานีหมอชิต แอร์ภายในขบวนที่ผู้คนเจียบเหงาหนาวจนต้องห่อไหล่เข้าหากัน แต่เมื่อคลื่นมนุษย์ซัดสาดเข้ามาอุณหภูมิด้านในก็อุ่นขึ้นจนร้อน ผมสวมเสื้อยืดดอกกลมแขนสั้น ทับด้วยเสื้อกาวนไ้ไม่ได้ปักชื่อของคณะที่ได้รับมอบมาในเดือนมีนาคม แต่งตัวดูกระเปียบเรียบร้อยตั้งแต่หัวจรดเท้า จนรู้สึกถึงเสื้อที่ซึมจากแผ่นหลังและหยดเป็นเม็ดจากไรผม แม้นึกอยากถอดเสื้อพับใส่กระเป๋าแต่เสื้อซบในก็บางจนอาจทำให้กลับมานหนาวได้อีกครั้งอย่างไม่รู้จักพอดี

จะว่าไปแล้ว ภาพจำของผมต่อผู้คนเป็นเด็กผู้ชายเรียบร้อย ยิ้มแย้มเป็นกันเองกับคนอื่นๆ แต่เมื่อไรที่อยู่คนเดียวความร่าเริงมักไม่ทำงาน ยิ่งเมื่อผ่านช่วงวันอันสาหัสก็หงอยเหงาเศร้าซึม ปลีกตัวจากเสียงโฆษณาบนบีทีเอสด้วยการใส่หูฟัง ให้เสียงเพลงคอยเยียวยาซบกล่อมตามลำพัง มองการเคลื่อนไหวของคลื่นมนุษย์แซมเชือน สังเกตพฤติกรรมของผู้คนที่ติดกับช่วงเช้าที่แม้จะเร่งรีบลูกหลงแต่กลับมีร่องรอยเหนื่อยหน่ายและไร้ชีวิตชีวาไว้ด้านในดวงตาเหมือนๆ กัน และนั่นคงเป็นฝันร้ายของผมทีเดียวถ้าจะต้องกลายเป็นมนุษย์โรบอตซึ่งไม่มีสิ่งบันเทิงใดในชีวิต นอกจากเงินเข้าบัญชีทุกสิ้นเดือน จนอยากสาบานว่าจะไม่มีชีวิตเช่นนั้นเป็นอันขาด

ที่ว่าผมเองก็ไม่อาจพูดได้เต็มปากว่าอนาคตจะเป็นเช่นนั้นหรือไม่ ใครจะรู้เรื่องของวันพรุ่งนี้ เพราะแค่ฝึกงานวันแรกพลังความต้องการท่องโลก

ก็หดหาย ใจนึกแค่อยากกลับไปสลับใส่ที่ห้องเพื่อชุปพลังให้กลับคืนมา
ไว้ต่อสู้กับคลื่นมนุษย์ในวันพุงนี้จนกว่าการฝึกงานจะผ่านไปน่ายายที่สุด

[สถานีต่อไป สยาม ท่านผู้โดยสารสามารถเปลี่ยนเส้นทางเดินรถไป
สายสีลมได้...]

ระหว่างที่นั่งนึกเหม่อลอยจนจะคล้อยหลับผมก็สะดุ้งรู้สึกตัวเพราะ
เสียงประกาศชื่อสถานีดังแทรกเข้ามา ขยับตัวลุกเตรียมลงปลายทาง ด้านนอก
หน้าต่างเป็นภาพตึกและเมืองไร้ชีวิตชีวาพลาตังคำถามถึงความหมายของ
การมีชีวิตอยู่ และมนุษย์กรุงเทพฯ ที่บากบั่นทำงานไปวันๆ ว่าผู้คนเหล่านี้
มีเวลามากพอจะเสาะแสวงหาฝันหรือไม่

ความหมายของการมีชีวิตอยู่คืออะไร

บางทีอาจเพื่ออยู่เป็นแรงบันดาลใจให้ใครสักคน อย่างชื่อของผม
ที่พ่อตั้งว่ามิวส์ ซึ่งหมายถึงเทพธิดาผู้เป็นแรงบันดาลใจให้แก่ศิลปิน กวี หรือ
ผู้ที่ทำงานด้านที่ต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์ โดยมีที่มาจากตำนานกรีกโบราณ
ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แขนงต่างๆ ให้กับมวลมนุษยชาติ คอยอำนวยความสะดวกพร
และคอยช่วยเหลือด้วยการดลบันดาลให้เกิดแรงบันดาลใจขึ้นแก่ศิลปิน
ทำให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานอันงดงามเพื่อจรรโลงโลกต่อไป

ผมสืบทราบว่ากลุ่มเทพธิดามิวส์มีด้วยกันทั้งหมด 9 คน เทพี
แห่งสุนาฏกรรม เทพีแห่งโศกนาฏกรรม เทพีแห่งกวีนิพนธ์มหากาพย์ เทพี
แห่งประวัติศาสตร์ เทพีแห่งนาฏศิลป์ เทพีแห่งดนตรี เทพีแห่งกวีนิพนธ์รัก
เทพีแห่งเพลงสดุดี และเทพีแห่งดาราศาสตร์ ในยุคสมัยกรีกโบราณ ศิลปิน
มักจะบวงสรวงขอพรแก่บรรดามิวส์เพื่อให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานออกมา
ดีเลิศ แต่ปัจจุบันมิวส์อาจหมายถึงการเป็นไอดอล และบางทีชื่อของผม
อาจหมายถึงการเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานให้แก่ศิลปินสักคน
อาจเป็นคนในครอบครัว หรือหมายถึงให้ผมเป็นแรงบันดาลใจให้ตัวเอง นั่นคง
เป็นความหมายของการมีอยู่ของผม เด็กผู้ชายตัวเล็กๆ ที่ออกเดินทางสู่
โลกกว้างโดยไร้เป้าหมายอื่นนอกจากเรียนในคณะที่ตัวเองปรารถนามาเนิ่นนาน
ตามช่วงวัย

[Siam interchanges with Silom line]

เสียงประกาศดังขึ้นอีกครั้งเมื่อรถไฟฟ้าจอดเทียบชานชาลา เสียงจ๊อกแจ็กจ่อแจจของผู้คนดังทิวเท่าตัวเมื่อประตูเปิดออก ผมเดินแทรกผู้คนที่แน่นขนัดเต็มชบวนออกมาด้านนอก หูฟังที่ใส่อยู่หลุดออกเมื่อเกี่ยวเข้ากับกระเป๋าของคนด้านในทำให้ได้ยินเสียงรบกวนชัดขึ้นจนน่ารำคาญ ความเงยบ่นเป็นสินคำราคาแพง เช่นกันกับเวลา ผมไม่รู้ว่าราคาของเวลาในปัจจุบันมีมูลค่าเทียบเท่ากับเวลาในสมัยก่อนหรือไม่ หนึ่งนาที่ของผมกับหนึ่งนาที่ของใครๆ จะมีมูลค่าใกล้เคียงกันหรือแตกต่างแค่ไหนกัน

จะคบใครต้องใช้เวลา

มีบางคนบอกไว้อย่างนั้นเมื่อหลายปีก่อน แต่ผมไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลายาวนานเท่าไรถึงจะเพียงพอที่จะได้รับความรักนั้นได้ ต้องเนิ่นนานเท่าที่จดหมายรักเดินทางจากพ่อถึงมือแม่ หรือต้องยาวนานเท่าที่ยารอคอยปู และถ้าผมใช้เวลาพิสูจน์ความรู้สึกของตัวเอง ความรักที่ขอจะเดินทางมาหาเสมือนที่เขารู้ว่าการคบใครสักคนต้องเดินทางข้ามผ่านเวลาจริงหรือไม่

ผมหยิบหูฟังข้างที่หลุดใส่กลับเข้าหูใหม่ ได้ยินเสียงคร่อกแคร่กคล้ายฟังก์ชันการทำงานบางอย่างผิดปกติ ผมก็ตกใจเพราะคิดว่ามันจะเสียซะแล้ว แต่มันกลับยังใช้งานได้อย่างปกติ ผมก็สบายใจ

อันที่จริงแล้วจากสถานีสยามจนถึงหอพักสามารถย้อนระยะเดินเท้าไปถึงหอด้วยการเปลี่ยนชบวนรถไฟฟ้าลงที่สนามกีฬา ก็ได้ แต่กว่าจะรอให้รถไฟฟ้าเทียบชานชาลาผมมักออกจากสถานีเพื่อเดินผ่านย่านชุมชนของวัยรุ่นยุคสมัยอย่างสยามสแควร์ฝั่งร้อนซึ่งเมื่อก่อนเป็นเซ็นเตอร์พ้อยท์โรงภาพยนตร์ลิโด้หน้าตาเก่าโหมม คล้ายโรงหนังร้าง ฉายหนังนอกกระแสมากกว่าหนังบู๊ล้างผลาญ แม้ปัจจุบันหลายอย่างจะเปลี่ยนไป แต่สยามยังคงเอกลักษณ์ของความเป็นสยามไว้ ย่านรวมตัวของนักเรียนนักศึกษา โรงเรียนกวดวิชาถูกจัดอยู่โซนเดียวกัน มีคาเฟ่ผุดขึ้นทุกตรอกซอกซอย ห้างสรรพสินค้าถูกทุบและสร้างใหม่ เช่นกันกับร้านรวงที่ผุดขึ้นและทยอยหายไปในช่วงเวลาไม่ยาว ซึ่งนี่ก็คือสยาม สถานที่ที่รุ่มรวยความหลากหลาย

อวลกลิ่นอายของการเติบโตอันคงที่ ถิ่นที่อยู่ชั่วคราวที่สามารถเก็บภาพจำได้ในเวลาหนึ่ง เมื่อหมดอายุก็เป็นเพียงแค่ประวัติศาสตร์ที่ถูกเล่าต่ออีกช่วงเวลาหนึ่งในรูปแบบที่ต่างออกไป

เมื่อพูดถึงการส่งต่อความทรงจำแล้วก็นึกถึงภาพถ่ายไม่ได้ บนความเหนื่อยอ่อนทางร่างกายผมเงยหน้ามองท้องฟ้าแล้วถ่ายสแนปชอตเก็บไว้ ภาพถ่ายนับเป็นหนึ่งในความทรงจำที่เก็บและบอกความลับของช่วงเวลาได้อย่างแยบยล ผมชอบถ่ายภาพและสะสมเรื่องราวต่างๆ ด้วยสายตา บันทึกกลายเป็นหลักฐานผ่านเลนส์กล้อง ฝังลึกบันทึกลงแผ่นฟิล์ม และรอคอยจนกว่าจะหมดม้วนถึงจะเลียดลิ้มรสของอารมณ์ที่เก็บไว้ทีละแผ่น หลังจากล้างฟิล์มก็อาศัยวิวัฒนาการของยุคสมัยบันทึกด้วยเครื่องสแกน เซฟในฮาร์ดดิสก์อีกครั้ง รวบรวมเป็นความทรงจำที่ใส่กุญแจซ่อนทับกันครั้งแล้วครั้งเล่า

เวลาของคนยุค 4G รวดเร็วแต่เวลาของผมกลับค่อยๆ ดำเนินไปอย่างเชื่องช้า มีความทรงจำหม่นเศร้าเอียงอายหลบมุมอยู่อย่างมิดชิด ใต้รอยยิ้มผมชอบความเศร้าของตัวเองเท่ากับความสุข อย่างน้อยความรู้สึกนั้นก็สอนให้เข้าใจความหมายของการมีชีวิตได้ตรงไปตรงมา

เสียงกริ่งกริ่งของลูกกุญแจกับกระพรวนดั่งกังวานเมื่อแกว่งไกว ประตูห้องล็อกชั้นเดียวจากด้านใน เมื่อแง้มออกภาพพระอาทิตย์ที่เพิ่งผ่านพ้นเมฆหมอกก็เล่นซ่อนหากับหลังคาตึกพอดิ แสงในห้องเป็นสีส้มอ่อนสบายตา เติ่งที่ไม่ใช่ของผมหงกยับย่นและสุมด้วยผ้าหมกของใหญ่ ผมวางกระเป๋าไว้บนเตียงที่สะอาดตากว่าอีกฝั่ง จัดการถอดถุงเท้า ล้างมือล้างเท้าก่อนกลับมาทั้งตัวลงข้างกระเป๋าย่างหมดแรง นอนมองเพดานห้องเป็นพื้นขาวอาบตะวันรอนแดดยามเย็นเอียงหาช่องว่างลอดมาด้านในจนได้ วันแรกของการทำงานเมื่อจนแทบอยากถอดขาแช่น้ำอุ่นคลายกล้ามเนื้อ แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรมากกว่านั้นก็ผล็อยหลับไปเสียก่อน

ช่วงเวลาเพียงหนึ่งหลับตานานพอให้ผมรู้สึกตัวเมื่อบรรยากาศสลับลงได้ยินเสียงกรนเหมือนแมวควางเบาๆ จากเตียงข้างๆ รুমเมตน่าจะกลับเข้ามาเงียบๆ หรือไม่ก็เพราะความเหน็ดเหนื่อยจากการงานทำให้ผมไม่ได้ยิน

การเคลื่อนไหวใดๆ ของสิ่งมีชีวิตอีกชนิดที่อย่างกลับเข้ามาในอาณาเขตเดียวกัน ระหว่างที่หลับตา

ผมกดเปิดสวิทช์โคมไฟตรงกลางระหว่างสองเตียง ภาพร่างๆ ของ เจ้าแมวยักษ์ที่มักไม่อยู่บ้านมันตัวได้ผ้าห่ม มีเพียงเส้นผมสีดำสนิทบางส่วน แพลมออกมา เป็นหลักฐานว่าได้กองผ้าห่มนั้นคือมนุษย์ไม่ใช่หมอนข้างที่ถูกคลุม อย่างลวกที่สุดก่อนเจ้าของเตียงจะออกจากห้องไปเหมือนในทุกวัน

'Thanks

เห็นกำลังหลับ เลงลงไปซื้อข้าวเหนียวหมูทอดมาฝาก'

แผ่นโน้ตสี่เหลี่ยมแบบเดิมแปะโดดเด่นสะดุดตาบนบานประตูตู้เย็น ผมอ่านแล้วแะมันออก ซะเง้อเห็นถุงหมูทอดพร้อมข้าวเหนียววางโดดเด่น นึกขอบคุณเพื่อนร่วมหอที่อุตสาหะลงไปซื้อมื่อเย็นมาให้เพราะตอนนี้ผมยังเหนื่อยเกินกว่าจะลงไปหาอะไรกินไหว

ผมเปิดตู้เย็นหยิบน้ำดื่มเป็นอันดับแรก หิวเอาถุงข้าวเหนียวหมูทอด พร้อมความหวังดีกับกитар้ออกไปที่ระเบียบ ปิดประตูกระจกไม่ให้เสียง และกลืนเข้าไปรบกวนด้านใน ทอดสายตามองคลองแสนแสบที่อยู่ด้านหลัง ยาวออกไปเป็นบ้านเรือนและแสงไฟระยิบพราว

กลางคืนของกรุงเทพฯ ไม่เคยสงบ ขณะที่ถ้าเป็นเวลานี้ในโคราช คงต้องนั่งคุยกับหมาเท่านั้น กระนั้น หลายครั้งผมก็รู้สึกคล้ายอยู่ลำพัง ไม่ได้เคลื่อนไหวไปกับแสงสีที่ส่องสว่างคล้ายทุ่งของหมู่ดาวบนผิวดินแต่อย่างใด

คบใครสักคนต้องใช้เวลา

เสียงนั้นคอยบอกเสมือนว่าความรักกับผมเป็นการเดินทางบนเส้นทางแสนเส้นทางที่เต็มไปด้วยการเผ่ารอและโยเยหา ยิ่งวิ่งตามไขว่คว้ากลับยิ่งหลุดลอยไป แสงไกล ความผิดพลาดระหว่างผมกับคนที่รักมักจบลงด้วยปริมาณที่ไม่อาจเทียบเท่ากัน คงเป็นผมที่ลุ่มหลงปรารถนาจะครอบครองรักให้มั่นคง วาดหวังว่า วัตถุไม่มีวันสูญสลาย ทั้งที่ไม่มีอะไรบนโลกจีรัง

เสียงกีตาร์คอร์คี่ตั้งวันจังหวะสี่ครั้ง เมื่อครั้งที่ห้าจบก็เปลี่ยนเป็นเอฟอีไมเนอร์เซเวน เอไมเนอร์เซเวน จู๋ ก็นึกถึงบางเพลงที่ถ่ายทอดถึงความโหยหาร่องรอยของความรักและหัวใจที่เคยชุ่มชื้น อยากลองลิ้มรสหวานจ้ออีกครั้ง แต่ก็ยังหวาดกลัวความเจ็บปวดจนบ่ายเบี่ยงความเสี่ยงที่ชัดเจน ผมปลอบประโลมตัวเองด้วยการเฝ้ารอลอยลางๆ แล้งๆ ลอยๆ จมๆ อยู่ในการคิดฟุ้งซ่าน แต่เดี๋ยวก็กลับมาสนุกสนานว่าเริงใหม่ เวียนซ้ำใหม่เหมือนเป็นกลไกหนึ่งของการมีชีวิต

เสียงเครื่องดนตรีขึ้นเดี่ยวในห้องดังเป็นทำนองเพลง สอดรับกับเสียงร้องคลอเบาๆ ดังในหัวมมของระเบียงห้อง ผมปล่อยให้เสียงลอยไกลเท่าที่สายลมจะหอบไป ใช้เวลาพักใหญ่เพื่อละเลียดชิมรสหวานอมขมของเพลงและท่วงทำนอง เมื่อรู้สึกตัวว่าพุงนี้ต้องตื่นตั้งแต่หกโมงเช้าและควรเข้านอน แต่หัวค้ำก็กลับเข้ามาในห้อง เจ้าแมวขี้เซายังนอนขดอยู่ในท่าเดิม กองขมุมนของผ้าขยับเล็กน้อยจากการหายใจ เมื่อมันยุบ จะเกิดเสียงพื๊ยาวๆ แล้วหยุดไป

มีคนอยู่ด้วยแบบนี้ก็ดี ล้างจานให้สองวันได้หมูทอดมากินหนึ่งมื้อ ผลลัพท์ชานได้แป๊ปๆ ก็เปลี่ยนมาตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับบรมเมตว่าเป็นคนแบบไหน

นึกย้อนกลับไป ผมเคยอยู่หอรวมกับเพื่อนที่จบจากโรงเรียนมัธยมในจังหวัดเดียวกันเมื่อตอนเข้าปีหนึ่ง หลังจากนั้นก็ย้ายออกมาอยู่คนเดียว หอพักเดิมลักษณะไม่ต่างจากหอที่นี้นัก ห้องสี่เหลี่ยมที่ถูกห่อไว้ด้วยม่านสีขาว ปลูกกระบองเพชรไว้ที่ระเบียงให้ได้รับแดดตอนเช้า แต่ไม่มีกุหลาบดอกสีส้มอีกแล้ว มันจากไปช่วงที่ผมหนีไปญี่ปุ่นเมื่อต้นปี เหลือแค่เจ้าต้นกระบองเพชรที่แม่สอนให้ดูแลเท่านั้นที่ยังแข็งแรงและตามมาอยู่ห้องใหม่ด้วยกันกับกุหลาบสีชมพูอ่อนที่เพิ่งออกดอกบานหักทลายต้นหนามพันธุ์ประหลาดอีกสองสามต้นที่เจ้าของห้องเดิมมี คงเรียกว่าปลูกทั้งไว้ได้จริง ๆ เพราะดินแน่น รากรกคับกระถาง วันที่ย้ายเข้ามาวันแรกผมถือวิสาสะตัดรากผอยออก ล้างทำความสะอาดและเปลี่ยนดินในกระถางโดยไม่ทันขออนุญาต ไม่รู้ว่าถึงตอนนี้เจ้านายมันจะรู้ตัวหรือยังว่าถูกโจรลักลอบดูแลต้นไม้ของตัวเอง ใส่ปุ๋ยละลายช้า และหินเกล็ดสีขาวสะอาดตาที่ซื้อมาจากตลาดนัดจตุจักร

วันอังคาร โดยหวังว่าคงช่วยให้การเจริญเติบโตของต้นแข็งแรงเข้าให้แล้ว

แดดที่ซัดสาดเข้ามาจากระเบียงช่วงเช้าๆ ไปถึงบ้าย่างๆ คงช่วย
ปลอบประโลมให้ต้นไม้ต้นเก่ายอมแย้มกลีบออกดอกอวดช่อสวยได้เร็วๆ นี้
และอดคิดไม่ได้ว่าถ้ามันออกดอก ดอกของแม่มมิลลาเรีย ไซเดียน่าของเขา
จะเป็นสีอะไร

สีที่สดใสเหมือนความรักแรกในวัยหนุ่มสาว หรือไม่ก็ลึบเคียดกันเลย

01

ช่อนกลืน

"อ้วนขึ้นปะ"

สัปดาห์แรกของการฝึกงานผ่านพ้นไป วันจันทร์ของสัปดาห์ที่สอง พี่เลี้ยงสอนงานก็ทักขึ้นด้วยประโยคที่ฟังไม่น่ารักกับคนอื่นแต่นับเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับผม การเผาผลาญเกินพอดีทำให้เกิดมนุษย์บางประเภทสามารถกินล้างกินผลาญราวกับกระเพาะเป็นหลุมดำ มนุษย์ประเภทนั้นมักได้ขนานนามว่าเป็นผู้มีบุญที่ไม่ว่ากินมากแค่ไหนรอบเอวก็ไม่ขยาย แปรผกผันกับค่าโคเลสเตอรอลที่หลบตัวอยู่ในเส้นเลือด ซึ่งผมจัดอยู่ในมนุษย์ประเภทที่ว่า ดังนั้นเมื่อได้รับคำวิจารณ์ที่ว่าก็ฉีกยิ้มกว้างหน้าขึ้นตาบาน ภาคภูมิใจกับการมีน้ำหนักมากขึ้นผิตาราวกับนั้นเป็นคำชม

"กับข้าวอร่อยครับ"

"ซื้อแม่ค้ากลับห่อไปเลยดิ"

"ได้เหร่อ ถ้าได้จริงๆ มิวซ์เอานะ"

"เพื่อเจ้อละมึง"

"ก็เหนื่อยมากเลยอะ เมื่อวานกลับไปคิดว่าจะนอนสักพักค่อยลงมาหาของกิน แต่กลายเป็นว่าร้านข้าวแกว्हอปิดแล้ว ต้องโทรสั่งอาหารมาจากสามย่าน"

เพื่อนร่วมหอที่ยังคงไม่เจอกันซึ่งๆ หน้าชื่อของกินมาให้ผมแค่สัปดาห์แรก เป็นข้าวเหนียวหมูทอดตลอดห้าวันราวกับมีพันธสัญญาบางอย่างกับแม่ค้า

พอเช้าวันเสาร์เขาก็หายไป จนเย็นเมื่อวานนี้ก็ยังไม่ได้กลับมาและไม่มีโน้ตอะไร
เขียนหาเหมือนกลายเป็นสสารที่มีวันสูญสลาย

"หากับสามย่านอยู่ห่างกันแค่นั้นยังต้องโทรสั่งอีกเหอะ"

"พอมีวชิถึงห้อง งอเข้าแล้วก็ขาดายเลยพี่ เมื่อ้มมาก"

"เวอร์"

คนพูดเป็นผู้ชายเพียงคนเดียวของที่ทำงานถ้าไม่นับผม ซึ่งหมายรวมไปถึง
หมอและพยาบาลดูแลคนไข้ที่ต่างก็เป็นผู้หญิง เขาทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง
คอยสอนงาน มีหนึ่งคนที่อายุอานามใกล้เคียงกับพี่ทู เป็นรุ่นน้องแต่ดูมีอิทธิพล
เหนือกว่าทางด้านจิตใจ

"พี่ทู! ทำอะไรน้อง"

เสียงที่แทรกมากระหว่างบทสนทนาคือผู้หญิงคนนั้น ผมโชคดีที่ได้
พี่เลี้ยงใจดี จี้หยอกบ้าง และถ้าจะนับเรื่องที่โชคดีกว่าการมีพี่เลี้ยงคอยเปย์
มือกลางวันให้ก็คงเป็นเรื่องที่ได้คนที่มีความสูงกว่พี่เลี้ยงคอยปกป้องไม่ให้
โดนแกล้งหรือใช้งานผมหนักอีกที ความน่ายินดีนั้นตีคู่มากับความน่าหมั่นไส้
เล็กๆ น้อยๆ ที่แสดงผ่านน้ำเสียงของชายหนุ่มอย่างประตประชัน

"ใครจะกล้าทำอะไร ดวงนารีอุปถัมภ์ขนาดนี้"

"อย่าให้รู้นะว่าแกล้งน้อง แมวมิวท์ กินข้าวเข้ายังจ๊ะ"

พี่แยมพูดเสียงกระแทกในประโยคแรกแล้วเปลี่ยนมาเป็นเสียงสอง
ในประโยคคำถามที่ตกเป็นของผม

"ทานแล้วครับ"

"ทานของหวานยังจ๊ะ"

"ยังครับ"

"ถ้ายังมาทานพี่ได้นะ"

"แหะ"

พี่ทูรีบทำเสียงล้อเลียน เขาเป็นคนที่เรียกผมว่าคนมีดวงนารีอุปถัมภ์
ทำที่เป็นไม่ชอบแต่ทำทางออกไปในลักษณะของคนอิจฉามากกว่า

"แหะอะไรอะ พี่ทู"

ผมชอบบรรยากาศของที่นี่ มีตั้งแต่คนจนๆ เอ๊ยจ้ะ จนถึงรุ่นพี่ที่คณะ
ซึ่งห่างจากผมแค่สี่ปี แม้ว่ามหาวิทยาลัยจะมีหน้าที่หาที่ฝึกงานให้ แต่นิสิต
ก็จะเลือกสถานที่ที่ตัวเองสะดวกเพื่อไปทดลองทำงาน บางคนออกต่างจังหวัด
บางคนอยู่ในกรุงเทพฯ ความเท่าเทียมคือเมื่อเข้าไปทำงานแล้วทุกคนจะตกเป็น
รุ่นน้องไม่ว่าจะอยู่ร่วมกับรุ่นแม่หรือรุ่นป้าก็ตาม

"ตัวมะอิ้ว มาแต่เช้าเหมือนเดิมเลยน้ำ พี่ซื้อขนมมาฝากนะ มากินขนม
เร็ววว"

คนอื่นๆ เริ่มเดินทางมาถึงที่ทำงาน พี่พยาบาลยื่นถุงขนมใส่ให้ผม
พี่ทุเกาหลี ถามด้วยเสียงหาเรื่องไม่เปลี่ยน

"ตัวอะไรอีวะ พวกมึงพูดภาษาอะไรกัน ขอวันแปลภาษาด่วนๆ"

"อ๊อฟพี่มันแค้นอะพี่พร ไม่เข้าใจศัพท์วัยรุ่นหรอก"

พี่แยมเป็นคนรับถุงขนมจากพี่พยาบาลผ่านช่องรูเล็กๆ ที่อยู่ตรงกลาง
ของกระจกคอกกั้นเคาน์เตอร์พื้นที่ทำงานของเภสัชกรกับคนภายนอกเข้ามา
เภสัชกรในอนามัยทำงานเป็นกะเช่นเดียวกับวิชาชีพอื่นๆ และนอกจากจัดยา
ก็มีหน้าที่ดำเนินการประสานงานหลักเกี่ยวกับยาในองค์กร รวมทั้งไปเยี่ยมบ้าน
เพื่อให้การบริหารและติดตามการใช้ยาของหมอและพยาบาลด้วย

"เหอะ กูจะบอกให้นะ 'ไอ้มิวซ์'เนี่ยไม่ใช่แมว มันเป็นเสือชัดๆ มึงดูตามัน
เนี่ย ตาเสือ"

"พี่มองผมในแง่ร้าย"

แกล้งมองค้อน แล้วหัวเราะกลบเกลื่อน พี่ทุทำนิ้วรูปตัววีชี้มาทางตาผม
แล้วพลิกกลับไปชี้ตัวเองใหม่

"ข้ารู้ว่าเจ็งมีของ"

"น้องเขาโสด ไม่ใช่อย่างแก ยัดเยียดให้น้องร้ายอยู่ได้ น้องพี่ขวัญหนีดีฝ่อ
หมดแล้วเนี่ย"

"รำคาญๆ"

พี่ทุว่า สะบัดมือไล่ ผมยังคงไม่ต้องพูดอะไร ยืนจิกยิ้มกวนโมโหคนชี้หวง
อยู่ตรงหลังพี่แยม

"ราคาญใคร"

"ราคาญไฉ่มีวช"

"อย่าเรียกน้องว่าไฉ"

"คนไม่ใช่ตอบอะไรก็ผิดเว้ย ไฉ่นี้ก็ยังมีอยู่ได้ เดียวบ๊ิด!"

พี่ทุทำทำซังซัง เขาเป็นคนแข็งแรงนอกอ่อนใน พาลใส่ไม่จริงจังก

"ถามจริงๆ ไฉ่จุพิาคิดๆ นี่คืออะไรวะ ตอนเข้าเรียนไม่เห็นจะมี ทำไมอะ มันมีหน้าที่เหมือนนางงามอะไรอย่างนี้ไหม"

"บ้าเหอพี่ ไม่ใช่อย่างนั้น"

"แล้วไปทำอะไรถึงได้มา"

"ไม่ได้ทำอะไรเลยครับ"

ผมตอบตามความจริง ไม่ได้มีประกวด จัดเกรด คัดสรรโดยคณะกรรมการ หรือตอบคำถามนางงามอะไรทั้งสิ้น

"นั่งกินข้าวอยู่แล้วพี่ไฉ่ซ้างๆ ขอถ่ายรูปไปลงเพจ"

"จะบอกว่านั่งหล่อดีๆ ก็มีคนมาสนใจ?"

"ก็ไม่ได้ทำอะไรจริงๆ"

"ได้เป็นคิดส์บอยแล้วไงต่อ"

"ไม่แล้วไงครับ"

ไม่ได้ตั้งใจจะเป็นหนึ่งในแฟนเพจตั้งแต่แรก พวกโซเชียลมีเดียต่างๆ ก็เพิ่งเล่น แต่ก็ไม่ได้ติดแเหมือนเพื่อนวัยเดียวกัน

"แต่ก็มีโอกาสรู้จักคนมากขึ้น มีโอกาสทำงานหลายอย่างขึ้น"

"เออๆ ได้เข้าโมฯ ด้วยนะคะ"

พี่แยมพูดแทรกเป็นระยะ

"โมฯ อะไร โมโมพาราไดซ์?"

"พูดแล้วมิวช้หิวเลย"

"มิวช้ต้องหยุดคิดเรื่องกินบ้างนะลูกกก"

พี่พรลงท้ายเสียงสูง ก็พี่ทุพูดชื่อร้านอาหารขึ้นมานี้ครับ

"โมเดลลิ่งนะ รู้จักไหม เนี่ย แก่เพราะกินข้าวเฒ่าเพราะอยู่นาน โลกเขา

หมุนไปถึงไหนแล้ว อีทุยยังไม่รู้จักโมฯ"

"โลกหมุนไปถึงไหนแล้วมึงไปดูว่าไอ้มิวซีใช้กล้องอะไร กล้องฟิล์มที่ตายไปแล้วครับป้าพร"

"หยาบคาย มาเรียกฉันป้า เนี่ย เวิร์กอะไรของเจ้ามิวซีได้พี่เลี้ยงปากหมาแบบนี้"

"ไม่เลยพี่ พี่หูใจดีม๊ากมาก"

"มันพูดไม่ค่อยจริงใจเลยวะ"

คนที่ผมพูดถึงหรือตามองประเมินเหมือนผมมีนัยบางอย่างเคลือบแฝง

"เสียตายน้องมันฝึกงานแค่เดือนเดียว ถ้านานกว่านี้ข้าจะกระชากหน้ากากออกมาให้ดูว่ามันแมวหรือเสือ"

"เฮ้ะ! อย่าว่าน้อง!"

สองเสียงประสานกันทันที ผมยืนยิ้มอึๆ อยู่เหมือนเดิม ไม่ต้องป้องกันตัวอะไรก็มีสองสาวคอยเป็นโลให้เต็มที พี่เลี้ยงที่ได้รับหน้าที่ดูแลผมโดยตรงกลอกตามองบน

"พวกฉันแค่เบาๆ นะ ถ้าเจอแฟนคลับน้องแกโดนยาละนะ"

"เฮ้ย มีแฟนคลับด้วย?!"

"ก็มีบ้างครับ"

"เป็นไง รู้สึกเหมือนมีสตอลก์เกอร์ไหม"

"ไม่พี่"

พี่ทุยไม่ยอมบอกว่าห่างจากผมกี่ปี บอกแค่ว่าเกิดก่อนซึ่งมันก็แน่นอนอยู่แล้ว แต่โลกคงหมุนไวไม่มีข่าวสารมีมากจนเขาตามไม่ทันสถานการณ์ในรั้วมหาวิทยาลัยรุ่นผม

"เหมือนมีญาติดีครับ ไม่เหงา"

"ขอบคุณแฟนคลับเลย"

"แกนี่สอนแต่ละอย่าง ปลอดภัยๆ อย่าเอาอิทุยไปสอนน้อง ฉันจะบอกพี่หิวว่าแกสอนน้องแต่เรื่องเลวๆ"

"ล้อเล่นได้ปะล่ะเจ้! ไอ้เนี่ยอะนะจะขอบคุณใครได้"

"ไม่ทำครับ แม่สอนดี"

"ค่ากูซื้ออีก ราคารูๆ ไปท่องเที่ยวชุดใหม่เลยไป เดี่ยวบายจะให้จัดยาตามคำสั่ง"

"อย่าแกลังน้องง"

เสียงนั้นดังประสานกันอีกครั้ง คราวนี้มีพี่พลวที่เป็นหัวหน้าด้วย พี่ทูถอนหายใจเอาตะกร้าใส่ยาครอบหัวตัวเอง หมุนตัวหนี

"ไปซื้อดีกว่าไว้ยย"

เขาส่งเสียงแล้วก็หายไปเกือบชั่วโหม่งจริงๆ

ไม่ต้องกังวลจน เดี่ยวกลับมาจัดการเอง

ในตู้เงินมีไอติมร็อกโกแลต ช็อคชิ่งแถมหนึ่งมา

แผ่นกระดาษสีเหลืองสดแปะหน้าประตูห้องน้ำอีกวัน เหมือนแผ่นเดียวกับเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ผิดก็แต่มีข้อความเพิ่มขึ้นจากเดิมมาหนึ่งบรรทัด เมื่อเปิดประตูห้องน้ำเข้าไป ถ้วยใบเดิมก้นนอนพุงน้ำผงชูรสของบะหมี่กึ่งสำเร็จไว้ในรูปแบบเดิมไม่ผิดเพี้ยน และดูเหมือนชีวิตเขาเร่งรีบเหมือนเดิม ผมงก็เลยปีบน้ำยาล้างจานใส่ฟองน้ำแล้วล้างจานให้เหมือนเดิม

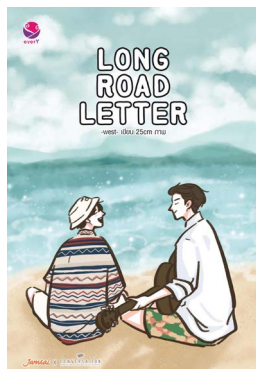
ไม่เป็นไรครับ พี่กลับมาจะได้นอนเฉย

p.s. ขอขอบคุณสำหรับไอติมครับ

Muse'

ใจคอจะไม่อยู่เจอหน้ากันสักวันเลยหรือไง

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625512.html>